Справжня перемога – перемога над собою

"Хто йде вслід за мною, той не ходить у темноті", - каже Господь (Йо. 8:12). Ці слова Христові заохочують до того, щоб ми наслідували Його життя і святі заповіді Його, якщо ми справді маємо бажання просвітитися і очиститися від усякого засліплення серця. Христова наука є найвищою за всі науки мудреців, філософів, за всі науки святих. Хто матиме Духа Христа, той знайшов хліб життя. Дуже часто буває так, що люди стоять у храмі Божому, вдають, що дуже уважно слухають Слово Боже, а насправді думками вони далеко від храму. Або ж своєю поведінкою дають зрозуміти священикові, що він задовго говорить проповідь.

Велемудрі слова ще не роблять людину ні святою, ні праведною. А ось покора і чесне життя милі Богові. Чи можемо ми знати все, чи можемо розуміти Біблію всю дослівно? В нас є церква свята і є Божий посланець – священик у ній. Він і старається пояснити, розповісти доступно незрозуміле, розрадить і щиро помолиться за нас. Але навіть коли б ми знали усю Біблію і думки усіх мудреців, навіщо все це без любові і благодаті Божої?

Найвища мудрість - погорджувати світським життям і прагнути йти до Царства Небесного. Воно є недосяжним, коли любуватися і тішитися проминаючими багатствами і примножувати їх без міри. Не є на користь нашій душі і ганятися за почестями, пнутися вгору. Не треба давати волю бажанням тіла, щоб потім тяжко за це не покутувати. Дуже часто бажаємо собі, друзям чи родичам довгих років життя, грошей, багатства. Інших земних благ, але не бажаємо праведного життя і думаємо про те, що має статися колись. Не потрібно любити те, що досить швидко проходить, а спішити туди, де чекає нас вічна радість. Так, спішити, бо життя все одно на місці не стоїть, а час такий швидкоплинний.

Ким би людина не була, куди б не пішла, буде їй тяжко, якщо не звертатиметься до Бога. Згадаймо приказку "Без Бога ні до порога". Нам здається, що ми дуже розумні і спритні, бо все нам вдається. Ми дуже цим гордимось і цінуємо себе, іноді занадто. А Бог випробовує нас, розкриваючи в нашій душі сильне самолюбство.

Селянин думає, що це лише завдяки його праці поспіло зерно і вчасно зібрано. Майстер не намилується витвором рук своїх. Лікар отримує щедру подяку від пацієнта після вдалої операції. А чи це людина така мудра і вміла баз Божої помочі? Забуваємо, беручись за роботу, помолитись, із вдячністю перехреститися після закінчення справи.

У тебе мало оплачувана робота? Помолись і вона буде тобі в радість, бо працювати ябияк – гріх. Помолись, якщо не вродив хліб, не вдалося звести будинок, помер пацієнт. Пам’ятай, це воля Божа. Не занепокоюй душу свою тим, що тобі не ведеться так, як ти того бажаєш і хочеш. Не переймайся тим і не заздри іншому, бо нема людини без смутку, без проблем. Добре почувається той, хто може щось перетерпіти заради Бога.

Нам здається, добре тій людині, що багата, в якої є влада. Але погляньмо – добро небесне вічне. Його ніколи не можна мати без клопоту і без страху. Для людини не є щастям мати добра надміру. Їй вистачає середньої міри, тому, коли ми в журбі (це по волі Божій), не

нарікаймо, колись буде радість. Ми живемо тут для того, щоб бути в нужді. Чи можна поєднувати життя духовне і життя сите, розкішне? Для духовної людини потреби тіла на цьому світі стають великим тягарем. Що й підтверджують слова пророка: "Із потреб моїх визволь мене, Господи".

Світ є гірким для тих, хто купається в розкошах у цьому нещасному житті, бо воно є проминаючим. Візьмімо за приклад недугу близької нам людини. Як ми хвилюємося, лікуємо хворого і молимось за нього і якою є радість одужання! Подякуймо Господу Богу і за хворобу, і за виздоровлення. Без смутку життя не буде важливим, бо забудемо про Бога і не будемо пам’ятати про молитву, про милостиню, про піст. Чи має людина в достатку радість? До нього звикає і не відчуває смаку добра й милості, яку посилає Бог, і є досить багато людей (у теперішнім часі), які тяжкою працею дістали те, що так довго мріяли здобути, і так до цього прив’язались, що зовсім забули про Царство Небесне і не дбають про нього. Ніби будуть вічно жити тут. Які бідні ті люди, що погрузли в речах земних. Наприкінці життя вони відчують марність того, що так любили.

Поки людна має немічне тіло, вона не може жити без смутку, болю, сліз. Треба подолати безліч перешкод тернистою стежиною, поки дістанешся до раю, туди широких і легких доріг немає. Коли бідують і сумують, то прийде пора на заслуги. Тому пам’ятаймо про життя вічне. Не любімо тіло надміру, але й не чинімо занадто наругу над ним. Справжня перемога - це перемога над собою.

(Лілія Фішук – Дем’янюк. м. Тернопіль. Газета "Вільне Життя".)